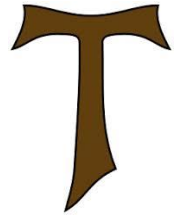

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 25 març 2020 núm. 231

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

APRENEM A SER CIRINEUS AQUESTA QUARESMA ?????

Regla de l'Orde Franciscà Secular

Punt 13

Germans de tots els homes

*De la mateixa manera com el Pare veu,
en qualsevol dels homes,
els trets del seu Fill,
Primogènit entre molts germans,
també els franciscans seglars acolliran tots els homes
amb esperit humil i cortès,
com a dons del Senyor
i imatges vives de Crist.*

*El sentit de fraternitat els omplirà de joia
i els disposarà a igualar-se amb tots els homes,
especialment amb els més humils,
per als quals procuraran crear unes condicions de vida
que siguin dignes de criatures redimides per Crist.*

QÜESTIONARI

- 1) ¿Què t'ha semblat més important o t'ha agradat més en aquest tema?
- 2) ¿Què hi has descobert per a millorar la teva vida i la de la fraternitat?

PREGÀRIA

Pare nostre del cel, feu que us estimem amb tot el cor,
amb tota l'ànima, amb tota la ment, amb totes les forces,
i estimem el nostre proïme com a nosaltres mateixos,
a fi d'atraure'l vers el vostre amor;
gaudint del bé d'altre com del nostre propi bé,
compadint-lo en la seva malaurança i no causant-li mai cap greuge.
Amén.

VELLS I JOVES. JOVES I VELLs...

Un bon amic psiquiatre, en una conversa, em deia que vivim pensant que som immortals. Vivim com si haguéssim de viure tota la vida, tot i que sabem que això no és així. Per altra part, crec, només puc dir que ho crec, se'ns està venent una joventut eterna, que personalment no me la crec. Estic tip, mes que tip, estic fart que em diguin que sóc jove. I certament que comparat amb altra gent, per exemple la meva mare, és cert, sóc molt més jove. Però resulta que tinc vuit anys més dels que tenia la "yaya", la mare de la meva mare, quan jo vaig néixer. És més, la "yaya" Eve a la meua edat ja tenia cinc nets. Per tant, de jove jo no en tinc res. I els nets que jo pogués tenir, si els tingués, ara em veurien com un autèntic "dinosaurio". I m'ofenen quan em diuen "tu rai que ets jove". El fet que la gent arribi, en general, a unes edats que dècades enrere eren impensables, no treu el desgast dels anys viscuts. Ni els dóna dret a dir-nos joves als que ja no ho som. Que som més joves que ells sí, però prou. En tot això molt hi té

a veure la medicina, certament, i les noves condicions de vida. Però el que s'allarga és la possibilitat de fer anys, no el traure-se'ls de sobre.

La paraula "vell", per referir-se a la gent gran està quedant com maleïda. La gent s'ho pren com una falta de respecte, tal volta hi ha qui s'ho pren quasi com un insult. I la veritat és que no ho entenc.

Sempre he venerat els ancians, els he estimat i n'he tret profit, i no per egoisme. I n'he tret profit, precisament, perquè eren vells, per tot el que havien acumulat d'experiència i coneixement i més en el cor que en el cap. No sé què passa però ningú no vol ser vell. Els mobles són vells, diuen. És com si l'ancianitat, el ser vell, en la actualitat fos un contravalor. Quelcom negatiu. Una maledicció? Però per altra banda, tothom té ganes d'acumular joventut, de fer anys, quants més millor i en les millors condicions. Volem allargar la vida el màxim possible però no volem ser vells. I això és del tot impossible.

En tots els llocs, en totes les disciplines, activitats i tot el que vulgueu, la veterania sempre és un grau, menys en la vida. Ningú vol ser un veterà de la vida perquè fa ser vell. I això passa molt en les societats més desenvolupades. Fins i tot, en els clans, en les tribus, en les nissagues s'establia un consell d'ancians, precisament perquè eren els més vells, els veterans de la vida. I acumulaven tot allò que ens falta als que som més joves: experiència de vida. Curiosament, quan més experiència de vida haurem acumulat serà un segon abans de morir.

Recordo una tarda, al bar del meu poble, jo tenia quinze o setze anys, estàvem muntant un xivarri de cal ample que es va tallar de cop quan va entrar algú, ja gran i ens increpà de manera molt contundent. Jo diria de mala manera. No n'hi havia per tant. De debò. La frase va ser: "Me vais a reventar la cabeza. Ya vereis cuando tengais mis años. También os llegará". Un de nosaltres li va respondre amb molt afecte i educació: "O no nos llegará, pero usted sí ha llegado y a mi también me gustaría llegar a esa fase en la que està usted, aunque me reventaran la cabeza. Me sabría muy mal no llegar". Vaig entendre-ho. Vaig entendre el meu company. Ningú no vol ser vell però tothom hi vol arribar.

Curiosament, i sobretot en els esports d'equip i més quan generen passions en les masses socials de seguidors, aleshores som totalment abassegadors i amb tota severitat i rigor afirmem que tots aquells que van minvant en les seves capacitats físiques, a aquests sí que els tractem de vells i diem que fulano... és vell. Amb una radicalitat contundent reivindiquem la seva restitució per un altre, ignorant el que aquest havia estat, sense contemplacions i furibundesa, per tal que satisfaci les nostres aspiracions de triomf. I com que no volem ser vells ho arreglem diem que es tracta d'esport d'elit. I quan aital abandona l'esport per vell passa a la vida no esportiva i és un jove flamant i rutilant. Això sí, ha deixat l'esport perquè ja han minvat certes facultats que les tenia per joventut. Simplement. I diguem-ho clar: per a aquella activitat ja era vell. Evidentment, la vellesa humana existeix.

El cos es desgasta. Vulguem-ho o no. Moltes de les coses que un servidor vostre feia, que podia fer, ja no les faig. Moltes. I no les faig perquè no estic en condicions de desenvolupar-les, perquè no responc als estímuls als que responia, perquè he perdut certes facultats, perquè els meus reflexes no són els mateixos. En una expressió: perquè sóc cada cop més vell. Hi he dit vell. Sí, ja sé, podria dir que sóc "gran", però què voleu que us digui, a mi em semblaria un eufemisme, a més a més, ridícul.

Estic reivindicant la vellesa, arribar a vell i ser-ho com un estat meravellós de vida al qual hi vull arribar de totes a totes. I

la vellesa respecte als altres tampoc no és mèrit de ningú, es tracta purament d'haver nascut abans que un altre. Així de fàcil.

Joaquim Recasens, ofm

ENCONTRE FRATERN A SANT QUIRZE DEL VALLÈS

L'encontre fratern d'aquest gener ha estat força especial, i no només per celebrar-lo el tercer diumenge i no pas el quart, com és habitual. Ara us faig cinc cèntims de tot plegat.

Ja havíem proposat als germans de la Fraternitat de Sabadell, de fer un encontre conjunt a la Residència de Sant Quirze del Vallès, tot compartint la jornada amb els germans i germanes dels ordes franciscans "jubilatats" que hi viuen, a fi de que ens inspiressin. No cal afegir que ho van acceptar al moment.

I va ser un encert total, el poder gaudir de l'experiència de vida d'aquests germans que, tot i estar "jubilatats", segueixen plenament actius en la fe i la vida. A tall d'exemple, quin goig i emoció el retrobar-nos amb la germana Remei García, una de les "alma mater" del que és l'actual Orde Franciscà Secular.

El curs de formació ens l'ha dictat fra Manel Hernández Rodríguez, des de l'emoció del recordatori del camí iniciat vers la casa del Pare pel seu antecessor, fra Màxim Àngel García, que ens ha deixat de manera tan sobtada.

Ha tractat amb molt profunditat el tema de les Benaurances, tot situant-les en el context i l'època en què havien estat escrites. Cal fer esment que, pel capbaix, es van escriure passats 60 anys de la mort de Jesús. I que una versió es va dirigir a un entorn majoritàriament jueu i pobre, i l'altra a un entorn hel·lènic, amb força gent rica, no tant de pobra i, pel damunt de tot, sense una tradició jueva al darrere.

Dit això, és important tenir present la desorientació que ha creat en els segles, agafar-se fil per randa aquests conceptes, tot depenent de la cultura, la nació i l'idioma. No oblidem que els texts va caldre traduir-los. "Mansos", "humils", "dolços", "tran-

quils”, “pobres” és com s’ha traduït el mateix concepte a diferents idiomes.

Tot seguit vam passar a la Capella de la Residència, on vam celebrar la santa missa amb molts dels residents, i finalment vam gaudir del goig d’ un dinar compartit amb els germans d’ambdues fraternitats. Pau i Bé amb el Senyor.

Lluís Salas Grau, ofs.

Cloenda del centenari de la Venerable Margalida de Costitx

En un context d'ambient familiar la comunitat parroquial del poblet de Costitx, després d'un cap de setmana atapeït d'activitats i celebracions molt més populars i massives, el passat dia 30 de gener de 2020 va viure, amb sentiments d'emoció i gratitud, la cloenda de l'any del centenari de la Venerable Margalida de Costitx. L'any pas-

sat, el mateix dia, s'havien celebrat cent anys justos que aquesta jove seglar, professa en el Terç Orde Franciscà, havia rebut la santa visita de la Germana Mort i durant tots aquests mesos s'han succeït els actes entorn a la seva figura. Resten encara en nosaltres, els bons records que ens deixà la Jornada Franciscana que la família caputxina de Mallorca organitzà a Costitx a principis del mes de febrer de 2019 i que es

centrà en la conferència que oferí fra Josep Maria Segarra, ofmcap., sobre l'espiritualitat franciscana de la Venerable.

El propassat dia de la cloenda la tranquil·litat quotidiana de Costitx s'havia associat amb un veritable ambient de festa recollida. Els carrers i les places principals eren adornats per a l'ocasió i les campanes de l'església parroquial convidaven a congregar-s'hi tots els vesins. A les 19:30h. es celebrà la solemne missa que presidí el pare provincial dels Caputxins de Catalunya i Balears, fra Eduard Rey, ofmcap. Hi concelebraren el rector de la Parròquia de Costitx, mossèn Josep Adrover i Vallbona, pvre., el pare guardià del convent dels Caputxins de Palma, fra Gil Parés, ofmcap., el vice postulant de la Causa de Beatificació de la Venerable Margalida, mossèn Gabriel Ramis, prevere i terciari franciscà del convent dels Caputxins de Palma, mossèn Rafel Horrach i Llabrés, prevere natural de Costitx i el diaca Roger Fernández. Predicà el sermó el rector de la Parròquia. L'Orde Franciscà Secular hi era representat amb el discretori local del convent dels Caputxins i altres germans.

Un cop acabada la celebració de l'Eucaristia s'exposà el Santíssim a la custòdia dita de la Venerable, ja que fou fabricada amb joies i aportacions que feren els seus devots i perquè porta l'anell i alguns botons d'or que van pertànyer a la mateixa Margalida "Cativa". Llavors s'organitzà una solemne processó pels carrers de Costitx i que va anar fins a la seva casa familiar. Durant el trajecte s'intercalaven els himnes eucarístics amb diverses cobles dels goigs a la Venerable, que en el seu dia van compondre un frare caputxí i un terciari franciscà. Entre aquestes hi destaquem la que fa referència a la seva pertinència al nostre Orde i que els franciscans seglars cantem amb més força:

De l'humil Francesc d'Assis
l'hàbit sant vàreu vestir,
i sa corda us serví
per pujar al Paradís.
Amb vostra vida heu honrada
de Costitx la Germandat.
Sigueu nostra advocada
a prop del vostre Estimat.

La nostra fraternitat participà de la processó eucarística portant l'estendard dels antics terciaris franciscans de Costitx que ajudà a brodar la Venerable i amb el que, cada vegada que hi anem, ens rep la feligresia d'aquella Parròquia. La processó arribà a la casa dita "Ca ses Catives", o sigui la llar familiar de Margalida Amengual. La custòdia amb el Santíssim fou entrada a la mateixa cambra on morí la nostra germana premiada amb virtuts i d'aquesta manera es volia rememorar la darrera visita que l'hi feu Jesús, en forma de viàtic, poc abans de morir. A mode dels mateixos trànsits que acostumem celebrar la Família Franciscana per les festes del Pare

Sant Francesc o de Santa Clara, es van llegir uns texts que relataven els moments darrers de la Venerable. Llavors el nombre considerable de presents, que de cap de les maneres cabien dins aquella humil i reduïda vivenda, van passar per la cambra en actitud d'adoració envers Jesús Eucaristia i de veneració a la seva "fervorosa enamorada". Acabada aquesta sentida celebració, en el jardinet que dona entrada a la casa, el Pare Provincial dels Caputxins, beneí un panell ceràmic commemoratiu del centenari celebrat i, de retorn a l'església parroquial, es donà la benedicció solemne. Llavors, amb paraules de gratitud del senyor rector, es va concloure l'Any de la Venerable Margalida de Costitx.

Abans de retornar a Palma, tant el pare provincial, com el pare guardià, com el germà ministre de la fraternitat de l'OFS., van signar al llibre d'honor de "Ca ses Catives".

Jordi Llabrés i Sans, ofs.

Desde mi rincón

Me gustaría compartir con vosotros algunas reflexiones sobre la Fraternidad local como plataforma evangelizadora. Vida de fraternidad.

En la vida lo primero que hay son personas; no es otra cosa que relación y encuentro. Francisco recibe y encuentra a toda persona como don, un regalo. Un HERMANO; la vida se transforma en FRATERNIDAD. Es la gran palabra, el gran tema de Francisco: él será siempre “el hermano Francisco”, los que llegan a él serán siempre “mis hermanos”. No quieren ser ni monjes ni canónigos, sino hermanos; no una orden, sino fraternidad. La intención es ofrecer una imagen profética de lo que debe ser la familia humana desde la gratuidad, instaurar y recrear un nuevo tipo de relaciones entre las personas: sin dominio ni graduación, en igualdad, con familiaridad y servicio, confiadamente...

(San Francisco de Asís de Jesús Torrecilla)

Artículo 3,3 de las CCGG: La vocación a la OFS es una llamada a vivir el Evangelio en comunión fraterna. Con este fin, los miembros de la OFS se reúnen en comunidades eclesiales, que se llaman fraternidades.

La fraternidad debe ser centro de nuestra vida, lugar donde vivir mi vocación. Sin mi Fraternidad y sin mis hermanos no puedo desarrollar mi vocación: vivir el Evangelio en comunión fraterna.

Sobre la Fraternidad se ha escrito mucho y seguiremos hablando de ella, la Fraternidad es un don del Espíritu Santo (luego crecerá con la oración y la dedicación) y es ese Espíritu quien nos impulsa a compartir una forma de vida con hombres y mujeres diferentes. Los hermanos son el gran don que Dios nos hace y gracias a ellos podemos vivir el santo Evangelio.

Dos grandes tareas:

- **Vivir el Evangelio en Fraternidad** (Fraternidades abiertas, itinerantes, libres, pobres y por su puesto confiadas a Dios. Esto nos debe llevar a mirar hacia dentro y hacia fuera, al mismo tiempo y continuamente). Ese vivir ese Evangelio debe ser desde la frescura: originalidad, esperanza, entusiasmo, actualidad, rapidez...
- **Trabajar la misión desde la Fraternidad** (normalmente la misión de la Fraternidad es la suma de las misiones individuales de cada hermano, es tiempo de

olvidar individualidades y caminar, al menos de dos en dos, como Francisco envió a sus hermanos, siempre en nombre de la Fraternidad).

- Muy importante, para conseguir estas dos grandes áreas debemos crecer en:
 - **Corresponsabilidad**
 - **Sentido de pertenencia**
 - **Sentido de Orden** (Fraternidad de Zona, nacional e internacional). En este proceso es estrictamente necesario avanzar en colaboración y funcionamiento con la Fraternidad de Zona, nacional e internacional.

Fº Javier Conejo, ofs

MES DE SANT JOSEP

Tradicionalment, el mes dedicat a sant Josep és el març, i és el dia 19 que celebrem el seu dia. Si el Bon Déu escollí la Verge Maria, la millor dona per ser la Mare del seu Fill encarnat, va triar el millor home perquè li fes de Pare, perquè fos l'espòs i protector d'aquesta santa Mare, i perquè fos el cap de la Sagrada Família de Natzaret, on s'iniciaria, un cop Jesús hagué nascut a Betlem, la història de la salvació de l'home.

Sant Josep fou el més gran testimoni de fe enmig de la foscor... Era molt humil, i precisament és als humils que el Bon Déu els demana molt. També fou el gran mestre del silenci en el camí tan estret de la seva vida ... Va educar el Fill de Déu mitjançant el seu exemple, amb ben poques paraules, tant en la vida familiar com en la seva vida laboral. Diuen que era fuster, ofici que li agradava tant que li va ensenyar amb molt d'amor a Jesús. Desenvolupava aquesta feina només per mantenir i per tirar endavant a la seva família, mai no va buscar a la fusteria ni la pròpia glòria ni la fortuna, encara que sí que hi va treballar per a major glòria de Déu ...

Sant Josep va ser el gran educador en santedat. Al prendre carn humana, el nostre Salvador va viure com infant, va passar per l'etapa de l'adolescència, de la joventut, fins arribar a la plenitud de la maduresa, i va ser Josep qui el va educar, ajudant-lo en el seu creixement humà, procurant-li els béns materials i espirituals per al seu desenvolupament com a persona, però sense oblidar mai la divinitat del Fill de Maria, el Bon Jesús. Un cop va haver assolit la tasca que se li havia encomanat, Déu se'l va endur amb Ell al seu costat, al Cel. A sant Josep se'l considera el patró de la bona mort, ja que en el moment d'anar a la Casa del Pare, gaudia de la companyia de Déu Fill i de la seva esposa, la Verge Maria. És un traspàs molt dolç poder deixar la vida terrena acompanyat, en presència física i espiritual, de Jesús i de Maria.

Si la Mare de Déu és la mare espiritual de l'Església i de tots nosaltres, els homes i dones de la terra, podem considerar sant Josep com el nostre pare espiritual. Demanem a sant Josep que intercedeixi a Nostre Senyor per tots nosaltres i per les nostres necessitats; Jesús no li nega mai res a aquell que li va fer de pare a la terra ...Després de consagrar-nos als Sagrats Cors de Jesús i de Maria, és una gran idea consagrar-nos a sant Josep com a pare espiritual nostre, consagrar-nos a la Sagrada Família de Natzaret perquè protegeixi de tot mal i encami les nostres famílies cap al Cel.

Balbina Birba, ofs

SALIR DE CASA PARA COMPARTIR LA VIDA

La motivación para salir de casa puede ser muy variada, con intenciones muy diferentes. Por ejemplo: Ir a encontrarse con un amigo, ir a llevar a cabo un compromiso o sencillamente ir a caminar por deporte o por motivos de la salud. En fin, podíamos pensar en una lista interminable.

Hoy quisiera referirme a algunos motivos de salidas diferentes que he observado y que me han hecho reflexionar. Pudieran ser las cosas a las que damos importancia en la vida. Salen por la mañana padres o abuelos con los niños. Van de prisa, miran con frecuencia la hora en el reloj y, con cierta ansiedad, el color rojo de los semáforos. Temen llegar tarde. Es la hora que comienza el colegio. Tanto los hijos como los padres saben de memoria el camino, pero la urgencia de llegar a su destino no les deja observar ningún detalle. Es una salida por obligación.

De distinta manera iban padres y abuelos con los niños en la tarde de un 5 de enero. Todos ellos comentando cosas, saludándose con conocidos, con amigos y otros de la familia. Unos preguntan cómo serán los próximos acontecimientos, otros los explican usando más o menos la imaginación. Se dirigen a la cabalgata de reyes y los ojos están bien abiertos para poderlo observar todo, no perderse nada. Es la salida de la ilusión.

Hay un tipo de salida que suele ser para dirigirse al centro de la ciudad o los centros comerciales donde se encuentran los escaparates, las luces, los reclamos de los productos que pretenden ofrecer. Todos van dispuestos a tener los ojos bien abiertos, pero no sobre los detalles con los que se pueden encontrar en el camino, sino sobre aquello que se les puede ofrecer y que más les guste. Muchas veces hablando por el móvil con personas que están lejos de ellos, mientras que pierden el rostro y los detalles de los que cruzan cerca. Es el tiempo de las rebajas. Todos sus sentidos centrados en no olvidarse de nada, ni de nadie. Es la salida de la obsesión.

Distinto es un paseo familiar de un domingo por la mañana. Hay familias que salen a tomar el sol, van sin prisa deteniéndose a saludar a los conocidos. Se dirigen a la iglesia para participar en la Eucaristía. Saben que les va a hablar la Palabra de Dios, que se van a sentir enriquecidos en su vida. Es salir de casa para compartir la vida. Una salida ideal que la hace poca gente pero que no se puede pasar por alto. La salida ideal de la contemplación.

Esta reflexión me hace pensar en nuestras salidas y entradas de casa. Las razones por las que las hacemos, la vida que llevamos, aquello que compartimos, la gente que saludamos, aquellos con los que hablamos.

Nos podemos preguntar: ¿Cuántas veces hemos ido y vuelto a los sitios sin nada que llevar, ni nada que traer? ¿Cuántas veces hemos salido de vacío y volvemos llenos de esperanza? ¿Cuántas veces hemos salido con problemas, ilusiones, y los podemos compartir? y ¿cuántas volvemos, con los mismos problemas, sin nada que conseguir, ni nada que nos digan? ¿Cuántas veces las cosas que nos han compartido nos han dado motivos para orar: para pedir o para dar gracias?

Francisco Pesquera, ofmconv

DAVANT D'UNA NOVA QUARESMA

Dimecres de Cendra vam començar una nova Quaresma. Jesús ens torna a convidar a fer camí cap al nostre interior, personalment i en fraternitat. Tenim al nostre abast un programa quaresmal dens, proposat amb il·lusió i amb el desig que ens sigui útil en el procés de conversió permanent que requereix el seguiment de l'Evangelí: assemblees, trobades de pregària i de formació, recessos i, per damunt de tot, l'eucaristia del diumenge, viscuda amb l'esperit de festa i de compromís, tan propi d'aquest temps litúrgic. Permeteu-me recordar, però, que malgrat tot, l'important no és què fem, sinó què vivim. Una agenda plena d'activitats no ens pot fer oblidar que la nostra manera de viure és més rellevant que les nostres paraules. Com en tot, també en la Quaresma tenim el perill d'esdevenir rutinaris, de pensar que ja ho tenim tot coll avall, que amb tantes quaresmes com hem viscut, una més no té massa importància, que potser no cal donar-hi tantes voltes, que ja ens ho sabem tot. Ens cal vèncer aquesta temptació de rutina, de desànim, potser fins i tot d'indiferència i començar de nou. Aquest recomençament que a sant Francesc el tenia captivat, que l'interpel·lava tant. Amb Francesc comptem amb un bon company en el camí de conversió, de saber viure i d'ajudar a viure. La Quaresma és, en efecte, temps de donar vida, de compartir el que som i el que tenim.

La Quaresma és temps de reconciliació i de perdó. Vivim en una societat on els sectors polítics que capitanegen van esdevenint cada cop més, històricament fonamentalistes, incapaços totalment de desbloquejar-se i d'iniciar la més mínima temptativa de diàleg. També en una part considerable del catolicisme hi ha molta por a obrir fronteres. Es tem la diversitat i s'opta sovint per una uniformitat rígida, aparentment tranquil·litzadora, que barra les portes a les iniciatives més evangèliques.

Celebrar la Quaresma és dir que sí a la convivència respectuosa, és dir que sí a la força de l'Esperit que habita en els cors de tots, d'uns i altres. De vegades, sembla que per sentir-nos bons necessitem que els altres siguin dolents. En aquest sentit, ens pot resultar alligadora una anècdota que s'explica sobre el papa Francesc: als inicis del seu pontificat, el cardenal prefecte de la congregació de la Fe li exposava al papa els problemes que tenia amb un teòleg, - al seu parer poc ortodox-, i li proposava les mesures de correcció que li volia aplicar. El papa li respongué: " No fora millor convidar-lo a una cervesa i parlar-ne com amics?". És això. La Quaresma ens convida a l'acceptació, dels altres i d'un mateix. Tan sols el qui és misericordiós amb si mateix, ho és també amb els altres. Tan sols qui es pot estimar, estima els altres, perquè Déu ens ha dit que l'estimem a Ell i als germans com a nosaltres mateixos.

MISERICÒRDIA VULL I NO SACRIFICIS... I us deixo amb un fragment d'un text d'autor anònim que ens pot resultar útil per a començar -i continuar- bé - aquest temps quaresmal:

EL QUE ENS HAURIA DE PREOCUPAR.....

NO ÉS PAS tenir problemes, SINÓ no buscar solucions.

NO ÉS PAS fracassar, SINÓ no continuar lluitant.

NO ÉS PAS caure sovint, SINÓ no aixecar-se.

NO ÉS PAS ser imperfecte, SINÓ no progressar.

NO ÉS PAS equivocar-se, SINÓ no reconèixer-ho.

NO ÉS PAS tenir limitacions, SINÓ no intentar superar-les.

Fra Josep M Segarra, ofmcap

QUARESMA

Una bona amiga em repica aquest missatge de WhatsApp: “El dia 26 de febrer és dimecres de Cendra i comença la Quaresma per a tots els catòlics i de moment no ho han anunciat en cap mitjà de comunicació... Estic fart que em diguin quan comença i acaba el Ramadà o l’any nou xinès, us ho vull anunciar. Més enllà de ser la nostra religió, exigim dignitat i respecte a les nostres tradicions. Passa-ho”. I la meva amiga, jove, progressista i culta, afegeix: “Així ens sentim els catòlics”.

Reconec que he estat a punt de passar del tema, potser per la pesantor de la correcció política, que sempre s’incomoda quan s’aixeca la veu a favor d’alguna tradició catòlica. I com que m’he posat en aquesta diana moltes vegades, i cada cop he notat la violència de les fletxes, doncs, entenguin, potser val més deixar-ho córrer. Però no, i precisament perquè no hauria fet l’article per estalviar-me comentaris, la qual cosa significa que el problema és real i és seriós.

El menyspreu al catolicisme forma el relat públic d’aquests temps.

De fet, estic convençuda que el menyspreu al catolicisme en particular i al cristianisme en general forma el relat públic i publicat d’aquests temps, sempre acomodat en la idea de modernitat i progressisme. A diferència d’altres religions, davant la fe de les quals acostumem a projectar un bonisme paternalista o, fins i tot, una fascinació cool, quan es tracta del catolicisme s’activen els escuts i es disparen les alarmes. Com si anunciar una festivitat catòlica o mantenir una tradició fos un atemptat a la pluralitat, a la tolerància, a la democràcia i bla-bla-bla. Tots coneixem les múltiples polèmiques a l’estil pessebre de Sant Jaume, sempre amb l’objectiu de reduir o fins i tot suprimir el caràcter espiritual i transcendent que té per als creients. El més hipòcrita és que, sovint, mantenen la tradició però desposseint-la del seu caràcter religiós, la qual cosa és, en el millor dels casos, una pèrfida apropiació. Caldria eliminar l’anticatolicisme políticament correcte, en general més cristianòfob que equànime.

Per acabar, i en suport al missatge de WhatsApp, un petit recordatori. Avui comença la Quaresma, que prepara espiritualment els creients per a la Pasqua. És, doncs, el moment de purificar l’ànima i intentar una transcendència espiritual més gran. Comença dimecres de Cendra i acaba la tarda del Dijous Sant, i consta de 40 dies perquè va ser el temps que Jesús va passar, al desert de Judea, preparant-se per a la seva missió. Recolliment, doncs, transcendència i il·lu-minació, amb la voluntat de reforçar la fe. En realitat, un intent de millorar l’ànima humana.

Pilar Rahola

1ª PROFESSIÓ A LA FRATERNITAT D'ARENYS DE MAR

“Jo Ferran, Francesc, Roman, ja que el Senyor m’ha concedit aquesta gràcia renovo les meves promeses baptismals i em consagro al servei del seu Regne.

Per tant, prometo de viure en el meu estat seglar, durant tres anys de la meua vida l’Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist, en l’Ordre Franciscà Seglar, observar la seva regla”.

Amb aquestes senzilles paraules, el passat diumenge 16 de febrer, jo i dos germans més vam fer la nostra primera professió com a Terciaris Franciscans a la Fraternitat d’Arenys de Mar, culminant així un llarg però gens feixuc període de formació. Va suposar també una explosió de tot un grapat d’emocions, que anaven des de l’alegria per la gràcia rebuda per part de Nostre Senyor, l’agraïment a tots els germans de la Fraternitat Franciscana per haver-me acceptat a la fraternitat, als formadors que sense ells aquest procés hauria estat impossible i als frares de la Comunitat Caputxina d’Arenys de Mar i com no a una certa por de potser no estar a l’alçada.

La veritat és que mai de la vida no m’hauria imaginat que jo arribaria a ser un Terciar Franciscà, és que no sabia ni que existien. La meua primera notícia de la seva existència va ser a través d’un amic, que havia anat a una de les trobades dels Franciscans de Catalunya i va quedar tan captivat que m’ho va comentar a mi i em va dir si estava interessat. La meua resposta va ser que sí, en part pensant que mai se sap dels camins que Déu prepara per a un i en part pensant que no perdia res. Així doncs vaig anar a una primera reunió a Arenys i després a la Missa d’onze al convent dels caputxins. En contraposició del que vaig cada dia a causa de la meua professió, el que vaig veure era tan normal, tan senzill i tan natural que em va sorprendre. Encara recordo la primera vegada que vaig sentir la cançoneta del “jo fra Francesc petitó”.... em va encantar i emocionar a la vegada i no són poques les vegades que torno a aquell record que tan feliç em va fer. En definitiva, el que vaig notar és aquell “bonus odor Christi”, d’humilitat, l’amor i l’alegria de Nostre Senyor que tant va enamorar i tant va predicar San Francesc d’Assís.

Una vegada vaig llegir que no érem nosaltres qui escollíem la devoció a un sant, sinó que era el sant qui ens escollia a nosaltres. No sé si és així i no sé si Sant Francesc realment m’ha escollit, però si ho és, només puc agrair a aquest gran sant que m’hagi cridat a formar part del Tercer Orde i demano a Déu Pare, Fill i Esperit Sant i Maria Verge així com a Sant Josep i naturalment a Sant Francesc el poder servir-la tal i com s’espera que faci, és a dir, com un autèntic germà més. Pregueu per mi perquè així sigui.

Roman Paul Mariette Ruiz, ofs

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Dijous 5 de març, 20h. “Reis franciscans sants”, a càrrec de Fra Josep Mª Massana, Franciscans de Sant Antoni, Santaló 80. Barcelona.

Dijous 5 de març, 19,30h Recés de Quaresma a la Cripta de Pompeia, a càrrec de Fra Josep Manuel Vallejo. Diagonal 450, Barcelona.

Divendres 6 de març, 19,h. Via Crucis, 19,30h Missa, Recés de quaresma a càrrec del Dr. Joan Ferrer, filòleg hebraïsta, professor a la UdG i la Facultat de Teologia de Catalunya, 21,30h Sopar solidari (es recaptaran fons destinats a l’Ajuda a l’Església Necessitada de Veneçuela), **a la Fraternitat d’Arenys de Mar**, Santa Maria 7, Arenys.

Diumenge 8 de març, 9h. Assemblea. “Gaudete et exsultate” Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia. Diagonal 450. Barcelona.

Dimarts 10 de març, 19,30h. Tallers d’oració amb Francesc i Clara, L’Exhortació Apostòlica “Gaudete et exsultate” El que feu a cadascun d’ells, m’ho feu a mi, (Mt 25 n° 95-109) Preparen Orde Franciscà Secular. Plaça Universitat, 2, Barcelona.

Dimecres 11 de març, 19h. Formació Bíblica “El Evangelista Lucas,” per Mercedes Marfà a la Fraternitat Sant Antoni de Pàdua, Calaf 16, Barcelona.

Dissabte 14 de març, Fraternitat de Sant Antoni, 17h. Assemblea, 18,30h vespres i petit berenar fraternal. Santaló 80. Barcelona.

Diumenge 15 de març

Fraternitat d’Arenys de Mar: 9h. A la Cripta, Pregària davant el Santíssim, 9,30h Tema:” “Gaudete et exsultate””Ecologia”, per Fra Alex Romero, ofmcap. 11h. Eucaristia. Santa Maria 7, Arenys de Mar.

Dijous 19 de març, 20h. “Michael Ende” per Fra Josep Manuel Vallejo, ofmcap , al Convent de Pompeia, Riera Sant Miquel 1bis, Barcelona.

Dijous 19 de març, 20h. “La pregària sàlmica dels pobres en la mort de Francesc”, a càrrec de Teresa Solà, Caputxins de Sarrià, Cardenal Vives i Tutó, 2. Barcelona.

Diumenge 22 de març, 10h Recés de quaresma per Fra Martin Bitzer. (assistent general de l’OFS durant molts anys) Als Franciscans , Plaça Jacint Verdaguer 7, Granollers.

Dijous 26 de març, 20h “El cel i l’infern segons el teòleg Emmanuel Swedenborg”, a càrrec Pedro Zacarias. Santaló 80. Barcelona.

Dissabte 28 de març, 10h. Recés de Quaresma al Monestir de Sant Benet, “Montserrat”, per Gna. Olga Nicolau. Ens podrem quedar a dinar, teniu que fer reserva al telf 635 612 431, o al correu: ofscatalunya@outlook.es – El menú normal és a 15€ i el vegetarià 17€.

Diumenge 29 de març, 10,15h. Assemblea. 11,30h Missa. Fraternitat d’Igualada, Caputxins, 64-66, Igualada.

**Redacció: O.F.S. Provincial, Diagonal 450, 08006 - Barcelona,
Tel 635 612 431**

